

Martin Brunner nejlepší jazzové skladby

rozhovor s autorem

text: Petr Soukup

OSA se i v letošním roce stal partnerem BJF, se kterým začátkem roku 2010 vyhlásil soutěž o nejlepší jazzovou skladbu mladého autora do třiceti let. 13. července byla na Staroměstském náměstí v Praze v rámci Bohemia Jazz Fest zahrána vítězná skladba Behind The Clouds autora Martina Brunnera. O vítězně skladbě rozhodla porota ve složení: za OSA skladatel Milan Svoboda a skladatel Jan Hála, za Bohemia Jazz Fest předseda poroty Rudy Linka. Autor také získal sošku od Šárky Radové, jako završení letošních cen OSA, kterou mu předal předseda představenstva Roman Strejček. Skladbu zahrálo Trio Martina Brunnera.

Martin Brunner pochází z Hradce Králové, hudbě se věnuje již od dětství. Vystudoval klavír na klasické Konzervatoři v Pardubicích, jeho zájmem však byla hudba jazzová, proto později nastoupil ke Karlu Růžičkovi na Konzervatoř Jaroslava Ježka, který je zde profesorem skladby. V současné době se věnuje hlavně své kapele Martin Brunner Trio, která prezentuje pouze původní skladby. V roce 2009 vyšlo na Arta Records debutové CD Behind The Clouds. Na podporu alba následovalo čtrnáctidenní tour po českých městech v rámci projektu Jazz do regionů

(Brno, Ostrava, Mladá Boleslav, Kyjov, Nové Mesto nad Váhom aj.). Album bylo velmi úspěšné na trhu v Japonsku a v anketě o CD roku 2009 pořádané Českou jazzovou společností se v tomto mimořádně produktivním roce umístilo na 8. místě (<http://www.czechjazz.org>). Trio dále vystoupilo na několika festivalech v České republice (Jazz Goes To Town v Hradci Králové, Prague Jazz Week, festival Boskovice, festival Na ulici v Plzni, Jazz festival ve Znojmě a ve Vrchlabí), na Afyon Jazz Festival v Turecku a v Paříži – na koncertě pořádaném Českým kulturním centrem. Trio pravidelně vystupuje v pražských jazzklubech (Agharta, Reduta, U Staré paní...). Martin Brunner se však věnuje také skladbě pro big band (v roce 2008 vyhrál skladatelskou soutěž vypsanou KJJ – původní bigbandová kompozice) i jiným

žánrům (smyčcový kvartet). OSA je zastupován od roku 2009.

Od kolika let se věnujete jazzu?

Měl jsem to štěstí, že jazz byl už odmalička kolem mě. Můj táta Martin Brunner je muzikant a jazzový nadšenec, nyní již dlouhá léta pořadatel a dramaturg hradeckého festivalu Jazz Goes To Town, takže jsem s tou hudbou vyrůstal. Ale byl jsem spíše fanoušek a posluchač, hrát jsem začal až později. To, že jsem měl takové dobré zázemí,

dnes docenuji ještě více, když jsem poznal řadu muzikantů, kteří se k této hudbě museli dostat sami. A to v dnešní době není snadné.

Co pro vás vlastně znamená jazz?

To je těžká otázka. Určitě nemůžu odpovědět v duchu výroku Lestera Bowieho: „It ‘s not a specific repertoire, but the way of life,“ což je krásná myšlenka, ale myslím, že opravdově náleží asi pouze Američanům, a ani bych nebyl ten případ. Mám pocit, že každá odpověď na tuhle otázku vyzní trochu naivně. Jednoduše bych řekl, že slyšet dobrý koncert nebo desku, nebo si dobře zahrát, je pro mě radost!

Jak se vám studuje na Konzervatoři Jaroslava Ježka?

KJJ je pro mě velice příjemné studium, jelikož již mám vystudovanou klasickou Konzervatoř v Pardubicích, takže mám velkou většinu předmětů splněných a můžu chodit pouze na předměty, které jsou mým hlavním zájmem – hlavně skladba u Karla Růžičky. Jedním z přínosů školy pak je, že dává příležitost mladým muzikantům setkat se, jelikož jde o jediné podobné „centrum“ u nás a mladí sem tedy přirozeně směřují.

Máte kapelu Martin Brunner Trio, kdy jste se dali dohromady?

Tahle kapela vznikla na konci roku 2007. Poznali jsme se na KJJ. Můj velký dík pak patří Janu Hálovi, který nás slyšel hrát, naše hudba se mu líbila a dostali jsme tak díky němu poměrně brzy příležitost k natočení CD (Behind The Clouds). Díky tomu se pak objevilo i více příležitostí k hraní.

Můžete představit zbylé dva členy?

Oba jsou bývalými studenty Konzervatoře Jaroslava Ježka. Basista Martin Kapusník dále pokračuje na VOŠ u Jaromíra Honzáka a bubeník Petr Mikeš se nyní rozhoduje, jestli nastoupí taktéž na VOŠ, nebo na nově otevřené jazzové oddělení na JAMU v Brně, na které složil přijímačky. Oba můžete slyšet i v jiných kapelách.

Hrajete s Triem i mimo ČR?

Měli jsme už i nějaká hraní v zahraničí (např. Paříž, Turecko), ale nebyly to nějak významné koncerty. Myslím, že hlavní je se teď dobře sehrát a cvičit, než se člověk pokusí o nějaká významnější vystoupení mimo ČR. Jenom je při tom občas těžké vytrvat, protože člověk v našem prostředí nedostává právě pozitivní impulsy a motivaci. O tuto hudbu jednoduše není zájem a sehnat hraní mimo Prahu je těžké, jednání s pořadateli pak také nejsou zvlášť příjemná. Ale rozumím tomu, že když na jazz nechodí posluchači, nemůže člověk čekat nějaké série vystoupení. Jazz samozřejmě vždy bude okrajovým žánrem, ale myslím, že u nás skutečně chybí nějaká propagace, která by situaci alespoň trochu postupně zlepšovala.

Který z českých hudebníků vás baví?

V poslední době se mi líbí quartet POINTS a zvláště bubeník Tomáš Hobzek, který zde má hodně prostoru, který skutečně kreativně naplňuje. Velice mě zaujal Vojtěch Procházka se svým triem, free u nás moc často neslyšíme, navíc v takové podobě. Již dlouho mám rád u nás působícího slovenského pianistu Matěje Benka a jeho skvělé skladby. Ty zvláště vynikly v jeho Quintetu, který je zachycen na loňském CD Time Against Us. Snad tuto kapelu uslyšíme opět i živě. Hodně se mi líbí i projekty Jaromíra Honzáka, vždy osobitě a originální. Pokud bych si ale chtěl v klubu poslechnout standardy, tak nedám dopustit na Karla Růžičku. Rád si také vždy znovu poslechnu ty známé bigbandové hity (myslím, že tomu tak už dnes můžeme říkat) Milana Svobody.

Ve většině případů hrají hudebníci a speciálně jazzmani své skladby naživo mnohem delší, než je jejich původní základ. Jak to platí u vás? Přidáváte a improvizujete hodně?

Záleží na typu skladby. Někde se přímo nabízí proměnit při koncertě písničku zase do

jiné podoby. U nás se ale výsledný tvar větší nou nijak zásadně neliší – skladby jsou formálně poměrně přesně dané. Sola jsou samozřejmě delší než třeba na nahrávce, ale není to zásadní proměna skladby. Máme pouze několik témat, která jsou otevřenější. Ale je pravda, že když už se skladby hrají delší dobu, těším se spíše na ty volnější, kde je více prostoru pro improvizaci, i když bezprostředně po dokončení mám větší radost ze skladeb promyšlenějších a komplikovanějších.

Jak říká Rudy Linka, v Čechách hraje každý s každým. Hrajete i vy v nějakém dalším hudebním seskupení?

Je to dáno tím, že naše republika je přece jenom malá, a jazzových hudebníků tedy ani nemůže být mnoho. Proto pak každý pro svůj projekt využívá znovu stejné muzikanty. Já ale v jiném stálém seskupení nepůsobím.

Co říkáte vy na Českou pirátskou stranu?

Dobrá otázka! Myslím, že strana s takovým programem může vzniknout asi jen u nás... Je zbytečné to nějak komentovat. Spíše bych se jen zmínil obecně o problému, že lidé tak málo kupují desky. Když pomínu autorská práva a tyto samozřejmé věci, na které lidé zapomínají nebo jim je to prostě jedno, tak mi hodně vadí, že lidé dnes mají v počítačích gigabajty hudby, které už ale nemají čas poslouchat. Málo lidí si dnes poslechnou celé album, ale je zvláštní, že každý chce mít u sebe alb v elektronické podobě co možná nejvíce. Často například slyším: „Mám staženou kompletní diskografii Johna Scofielda,“ ale když se zeptám, která deska ho baví a proč, tak mi většinou nedokáže odpovědět. Mám pocit – což je paradoxní a smutné – že v době minulého režimu, kdy bylo naopak těžké se k této hudbě dostat, lidé poslouchali hudbu víc než dnes. Skutečně ji totiž poslouchali...

Jaké máte plány do budoucna? Připravujete již novou desku?

Už dlouho přemýšlím o úplně jiné kapele. Trio mám moc rád, ale baví mě i spousta jiné hudby. Zatím to ovšem není nic konkrétního. Ale s Triem budu samozřejmě pokračovat dál. Mám řadu nových věcí, které jsou psány právě pro triové obsazení, jestli z nich někdy bude ještě další CD, uvidíme.

Děkuji za rozhovor.